

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μία παρουσίαση των γεγονότων που ακολούθησαν το περιστατικό με τον Μυλωνά καθώς και κάποιες γενικότερες σκέψεις γύρω από τον θεσμό του εγκλεισμού και το πως στεκόμαστε απέναντι του ως αναρχικοί. Η επιθυμία μας ήταν να βγει αρκετά νωρίτερα, όμως η αλλαγή της πτέρυγας, ο ξυλοδαρμός του Γιάννη από τη Σ.Π.Φ. και διάφορα ζητήματα της φυλακής το καθυστέρησαν.

Στις 13.12.13 στο κλείσιμο του προαυλίου επιστρέψαμε στον ανθρωποφύλακα Γιάννη Μυλωνά ένα μικρό ποσοστό της βίας που ασκεί ο ίδιος καθημερινά κρατώντας ένα κλειδί. Ο συγκεκριμένος επέμενε στην εριστική του συμπεριφορά όταν κάποιοι σύντροφοι του ζήτησαν το λόγο για τα ειρωνικά σχόλια που έκανε την προηγούμενη μέρα.

Αυτό το γεγονός υπήρξε για την υπηρεσία η αφορμή για να διασπάσει την κοινοτητά μας η οποία είχε εξελιχθεί σε ένα διαρκές αγκάθι για αυτήν. Όλο το προηγούμενο διάστημα υπήρξαν αρκετές κόντρες καθώς προσπαθούσαμε με διάφορους τρόπους και για ζητήματα που θεωρούσαμε κομβικά (απεργία πείνας κομμουνιστών από την Τουρκία, τοποθέτηση συρματοπλεγμάτων πάνω από τα προαύλια) να σαμποτάρουμε στο μέτρο του δυνατού τη λειτουργία της φυλακής.

Πρώτη κίνηση της υπηρεσίας ήταν να μεταφέρει πέντε από εμάς στα πειθαρχεία, δύο στην Δ' πτέρυγα, έναν στην Ε' και τρεις παρέμειναν στην Α'. Οι πρώτες ώρες ήταν πολύ οξυμένες και αντιληφθήκαμε αμέσως την πρόθεση της υπηρεσίας να μας διασπάσει για να μας αποδυναμώσει. Οι σύντροφοι που βρέθηκαν στα άθλια πειθαρχεία της Γ', σε κελιά που δεν θα έμενε ούτε σκύλος αποφασίζουν να ξεκινήσουν απεργία πείνας και δίψας για να διεκδικήσουν την επανένωση της κοινοτητάς μας και για να μην αφεθεί χρόνος στην υπηρεσία να σχεδιάσει επόμενες κινήσεις.

Σαν αίτημα μπήκε η επιστροφή όλων στην Α' πτέρυγα καθώς εκεί βρίσκονται οι περισσότεροι σύντροφοι (εκτός από τα πειθαρχεία), άνθρωποι που είχαμε φιλικές σχέσεις και τα πραγματά μας. Επίσης η Α' προτάθηκε για να διασφαλιστούμε απέναντι στο ενδεχόμενο μεταφοράς όλων μας σε πτέρυγα απομόνωσης. Η σύνθετη συνθήκη που δημιουργήθηκε έδειξε ότι θα ήταν ορθότερο να μην προταθεί συγκεκριμένη πτέρυγα αλλά οποιαδήποτε πτέρυγα της φυλακής. Παρακάτω θα εξηγηθεί το γιατί.

Η απεργία πανικόβαλε την υπηρεσία και το μεσημέρι την επόμενης μέρας ο αρχιφύλακας ήρθε να μας ζητήσει να σταματήσουμε προτείνοντας μας να μεταφερθούμε ΟΛΟΙ στην Δ' πτέρυγα. Μας είπε επίσης πως σκοπός της υπηρεσίας ήταν να μείνουμε πέντε-δέκα μέρες στα πειθαρχεία και διασπασμένοι. Εμείς αρνηθήκαμε την μεταφορά μας στην Δ' καθώς την θεωρήσαμε μία μορφή ηπιότερης τιμωρίας.

Το μεσημέρι ξεκίνησε απεργία και ο Μπάμπης Τσιλιανίδης από την Δ' πτέρυγα που κρατούνταν. Το απόγευμα ο αρχιφύλακας ξαναήρθε πιέζοντας να σταματήσουμε την απεργία και να δεχτούμε την μεταφορά μας στην Δ', εξηγώντας ότι δεν ήταν η υπηρεσία αυτή που είχε πρόβλημα με την επιστροφή μας στην Α' αλλά κάποιοι κρατούμενοι. Αυτό μας εξόργισε αφού δεν είχαμε προβλήματα με κανέναν κρατούμενο και φυσικά το θεωρήσαμε μπλόφα για να πετύχει η υπηρεσία την μεταφορά μας στην Δ'.

Αργότερα την ίδια μέρα, σύντροφος που είχε παραμείνει στην Α' και είχε επικοινωνήσει με κρατούμενους εκεί πληροφορήσε τους συντρόφους στα πειθαρχεία και τις άλλες πτέρυγες πως κάποιοι εκ των αρχηγών της πτέρυγας εξέφραζαν φόβους πως η επιστροφή μας θα δημιουργούσε έκρυθμη κατάσταση με έρευνες από ΕΚΑΜ και άλλα ευφάνταστα, χωρίς όμως να λένε καθαρά ότι έχουν πρόβλημα με την επιστροφή μας. Λόγω όμως της δυσχέρειας στην επικοινωνία δεν συνδυάστηκαν εγκαίρως αυτές οι συγκλίνουσες πληροφορίες.

Το πρωί της τρίτης μέρας και ο Γρηγόρης Σαραφούδης (που στο μεταξύ είχε μεταφερθεί στην Δ' από την Ε' κατόπιν πιεσής του) ξεκίνησε απεργία πείνας και δίψας. Στην καθημερινή του πλέον επαφή μαζί μας ο αρχιφύλακας μας είπε πως κάθε τιμωρητική διάθεση από πλευράς υπηρεσίας αίρεται και πως αν τα βρίσκαμε με τους κρατούμενους θα γυρνάγαμε στην Α'. Λίγο μετά, κατα σύμπτωση, ανακοινώθηκε σε συντρόφους μας στην Α' από κάποιους κρατούμενους πως δεν θέλουν να επιστρέψουμε στην πτέρυγα. Αυτό ανακοινώθηκε στα πειθαρχεία από σύντροφο, οπότε καταλάβαμε πως οι ισχυρισμοί της υπηρεσίας ήταν βάσιμοι. Στο σημείο αυτό σταματήσαμε και εμείς οι ίδιοι να επιθυμούμε να επιστρέψουμε στην Α' καθώς δεν ήμασταν πρόθυμοι να δώσουμε κανένα διαπιστευτήριο ότι θα κάτσουμε ήσυχοι ώστε να γίνουμε ανεκτοί. Το απόγευμα της ίδιας μέρας πιάσαμε να συναντηθούν σύντροφοι από την Α', την Δ' και τα πειθαρχεία για να αλληλοενημερωθούμε και να αποφασίσουμε τις κινήσεις μας μπροστά σε αυτήν την αναπάντεχη για εμάς εξέλιξη.

Εφ' όσον σαν αίτημα της απεργίας είχε τεθεί η επιστροφή στην Α' σκεφτήκαμε να επιμείνουμε, να γυρίσουμε στην Α' και να αλλάζαμε πτέρυγα σε χρόνο που εμείς θα επιλέγαμε. Υπήρχαν μεγάλες πιθανότητες να το επιτύχουμε, καθώς όσο η απεργία συνεχιζόταν η υπηρεσία παρέλυε και κάποια στιγμή θα πίεζε τους κρατούμενους της Α' που εναντιόνονταν στην επιστροφή μας να υποχωρήσουν.

Όμως η απεργία πείνας (και δίψας) είναι ένα πολιτικό μέσο αγώνα που στοχεύει σε πολιτικό αντίπαλο, όπως στην περιπτωσή μας στην υπηρεσία, και όχι στις άτυπες ιεραρχίες της φυλακής. Μας είναι εντελώς αναντίστοιχο να αξιώνουμε τη διαμεσολάβηση της υπηρεσίας στις διαφορές μας με κρατούμενους και μάλιστα χρησιμοποιώντας ένα έσχατο μέσο. Μας φαινόταν οξύμωρο να συνεχίσουμε μία απεργία πείνας και δίψας για ένα αίτημα που πλέον δεν μας κάλυπτε. Αποφασίσαμε λοιπόν να διακόψουμε την απεργία και να μεταφερθούμε στην Δ' πτέρυγα.

Η αυτοκριτική είναι ο σημαντικότερος παράγοντας εξέλιξης και κάνοντας την δική μας αναγνωρίζουμε το λάθος μας να μην αντιληφθούμε την έκταση και το βάθος της διαμεσολάβησης που χρησιμοποιεί η υπηρεσία, μοιραζόμενη με κάποιους κρατούμενους την ευθύνη της διατήρησης των ισορροπιών στην φυλακή. Παρόλο που καταφέραμε να σπάσουμε τον τσαμπουκά των ανθρωποφυλάκων κάνοντάς τους σαφές πως θα υπερασπιζόμαστε την κοινοτητά μας, υπήρξαμε αρκετά αφελείς για να παραβλέψουμε έναν αφανή για εμάς (ως εκείνη την στιγμή) αντίπαλο, τις άτυπες ιεραρχικές ομαδοποιήσεις.

Εν τέλει όμως, η απεργία πείνας και δίψας μας απέμπλεξε από μία πολύ δύσκολη κατάσταση, καταφέραμε να διατηρήσουμε την κοινοτητά μας όταν χτυπήθηκε, όπως και τις κεκτημένες συνθήκες διαβίωσης μας. Και το κυριότερο με μέσα που συνάδουν με τις αρχές του αναρχικού αγώνα, χωρίς διαμεσολαβήσεις και χρησιμοποίηση ισχυρών προσώπων της φυλακής. Θεωρούμε πως η απεργία θα ήταν πολύ πιο δύσκολη χωρίς τις δημόσιες κινήσεις προπαγάνδισης και τις ενέργειες άμεσης δράσης. Οι δύο συγκεντρώσεις που οι φωνές μας ενώθηκαν με των αλληλέγγυων και τράνταξαν τα πειθαρχεία και οι φωτιές από την εμπρηστική επίθεση στο Α.Τ. Εξαρχείων μα έδειξαν πως πολλά στοιχήματα είναι ακόμα ανοιχτά.

Ευχαριστούμε τους κρατούμενους που συναντήσαμε «ξεχασμένους» στα πειθαρχεία της Γ΄ οι οποίοι για να μας συμπαρασταθούν έκαναν αποχή συσσιτίου που στις δεδομένες συνθήκες, απόλυτης φτώχειας, ήταν σχεδόν απεργία πείνας.

* * *

Αυτό το απόσπασμα θεωρούμε ότι περιγράφει βιωματικά με τον καλύτερο τρόπο την φυλακή έτσι όπως την έχουμε γνωρίσει.

"Στον περίβολο δεν υπάρχει κανένας φύλακας. μας επιτηρούν από το φυλάκιο που βρίσκεται ψηλότερα από το προαύλιο. Όμως η πραγματική επιτήρηση είναι η ηλεκτρονική που βασίζεται στην πανταχού παρουσία των καμερών. Είναι δύσκολο να τις αποφύγεις. Όμως η Διεύθυνση σκέφτεται τα πάντα και έχει φροντίσει προσεκτικά να αφήσει αρκετές τρύπες σ' αυτή τη σχολαστική επιτήρηση, για να μπορούν τα «τέρατα» να τακτοποιούν τους λογαριασμούς τους δίχως να τους ενοχλεί κανείς. Εκτός αν πρόκειται για τους λογαριασμούς της ίδιας της διεύθυνσης με τον έναν ή με τον άλλο μπράβο. Τι σημασία έχει αν ένας ή δύο φτωχοδιάβολοι τηγανιστούν με καυτό νερό ή αν παραμορφωθούν με κάποιο αυτοσχέδιο μαχαίρι; Τι σημασία έχει; Η αναφορά δεν θα ξεπεράσει ούτε τις τρεις αράδες. Η καριέρα των «γραβατωμένων» δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνο. Και επιπλέον μία φυλακή διευθύνεται έτσι καλύτερα, επειδή υπάρχει αυτή η τραχύτατη αδελφοκτόνα βία. Αν τουλάχιστον γινόταν για λόγους σοβαρούς, όμως πάντα γίνονται για ηλιθιότητες. Ένας τραμπούκος με μεγάλη φήμη μπορεί να λέει ό,τι θέλει χωρίς να του συμβεί ποτέ τίποτα ή ένα ρατσιστής υπεύθυνος για επιθέσεις σε Άραβες μπορεί να βολτάρει ανενόχλητος αναμεσά τους.

Υπάρχει όμως πάντα ένας ύπουλος και μνησικάκος τύπος που κρατάει αναμμένη την θράκα της χολής. Η φωτιά σιγοκαίει εβδομάδες και μήνες, και έπειτα ξαφνικά μερικοί κρατούμενοι ταχύνουν το βήμα και τα χτυπήματα πέφτουν βροχή. Οι διάδρομοι αντηχούν από τις κραυγές και τις κλοτσιές και τους κρότους από τα πιάτα που σπάνε και τα τραπέζια που αναποδογυρίζουν. Οι νικημένοι προσπαθούν να φτάσουν στην μπλε πόρτα για να φύγουν από το νησί. Περνά ένας νέος αφήνοντας ματωμένα ίχνη στο πάτωμα, με στόμα σκισμένο μέχρι το αφτί.

Μέσα σε μία στιγμή βγαίνουν όπλα από παντού. Μία κάλτσα μετατρέπεται σε κάτι τρομερό όταν μπαίνει μέσα της μία μπάλα της πετάνκα! Ένα κομμάτι πλεξιγκλας που τραβήχτηκε από κάποιο σπασμένο παράθυρο είναι μία σπάθα που κόβει σαν ξυράφι.

Μόλις τρέξει το πρώτο αίμα, οι τρελοί χάνουν την αυτοκυριαρχία τους. Υπάρχουν πιράνχας που κυκλοφορούν στους διαδρόμους ψάχνοντας εύκολη λεία. Μετα τις συμπλοκές εμφανίζονται πάντα δύο ή τρεις τύποι που τους έχουν τσακίσει, χωρίς να έχουν καμία σχέση με τα αρχικά γεγονότα. Ένας νέος με σπασμένο το κεφάλι μέσα στο αποχωρητήριο που τον αιφνιδίασαν την ώρα που κατουρούσε. Ένας τύπος με δέκα τρυπήματα από σουγιά χωρίς να έχει κάνει τίποτα.

(...)

Αντιμέτωπος μ' αυτό, ούτε ένας κρατούμενος δεν μπορεί να αναγνωρίσει το νόμο ή τη δικαιοσύνη. Ούτε ακόμα κι αν τυφλωθεί. Βλέπει μόνο μία αντίπαλη συμμορία οχυρωμένη με τόνους ηλιθιότητας, σκατένεις δομές, εγκληματική απάρνηση κάθε υπευθυνότητας και αυθαίρετους εξευτελισμούς. Μία συμμορία έτοιμη πάντα να κάνει το ελάχιστο που είναι δυνατόν και να αποφύγει οποιαδήποτε αλλαγή, οποιαδήποτε αμφιβήτηση. Το άτομο μπαίνοντας στη φυλακή με χειροπέδες στα χέρια και τα πόδια πρέπει να ξέρει ότι μετατρέπεται σε σκλάβο ενός τιποτένιου πολεμικού αρχηγού και των ένοπλων αντρών του. Όλα τα υπόλοιπα, καθώς και εκείνα τα ηχηρά περί σωφρονιστικής κοινότητας, δεν είναι παρά ηλιθιότητες απέναντι στη γαλαρία και τις παριζιάνικες επιτροπές."

Ζαν Μαρκ Ρουϊγιαν

Το ότι η φυλακή είναι ίσως ο πιο σαδιστικός θεσμός της καπιταλιστικής κοινωνίας είναι ένα γεγονός που δύσκολα μπορεί κανείς να το αμφισβητήσει. Αυτό που αμφισβητεί περνώντας την πύλη της είναι το αξίωμα ότι εφόσον η φυλακή είναι θεσμός απάνθρωπος και αποκρουστικός πρέπει το υποκειμενό της να αγιοποιείται.

Θεωρούμε χρήσιμο λοιπόν να αναφέρουμε λίγα πράγματα σχετικά με την πραγματικότητα της φυλακής και τον τρόπο λειτουργίας της, τουλάχιστον όπως εμείς τον έχουμε αντιληφθεί ως τώρα, ξεκαθαρίζοντας βέβαια πως από φυλακή σε φυλακή υπάρχουν διαφορές, όπως και από τη μία πτέρυγα στην άλλη μέσα στην ίδια φυλακή. Έτσι κάποια από αυτά που γράφουμε μπορεί να ισχύουν σε διαφορετικό βαθμό ή και καθόλου σε άλλες περιπτώσεις.

Παρ' όλα αυτά ένα πράγμα είναι ίδιο και δεν αλλάζει αναλόγως τη φυλακή και αυτό είναι ο πολύ συγκεκριμένος ρόλος που κατέχει στην καπιταλιστική κοινωνία. Είναι ο κύριος χώρος που γίνεται η ώσμωση σε πρώτο βαθμό αυθόρμητης παραβατικότητας με το οργανωμένο έγκλημα και σε δεύτερο βαθμό του οργανωμένου εγκλήματος με τα «εγκλήματα λευκού κολλάρου». Μία σύνδεση και αλληλοεπικάλυψη που συνθέτει συνολικά την οικονομία. Είναι ένα χώρος που εμπεδώνονται και αναπαράγονται σε σχεδόν απόλυτο βαθμό η πειθαρχία, η ιεραρχία και η διαμεσολάβηση (από τυπική και άτυπη εξουσία) στις σχέσεις.

Ο σωφρονιστικός χαρακτήρας της φυλακής δεν έγκειται στη δημιουργία νομοταγών πολιτών αλλά ανθρώπων που ενστερνίζονται και αναπαράγουν τις παραπάνω αρχές στην λειτουργία τους.

Η φυλακή δεν είναι μία ρομαντική κοινότητα παρανόμων, είναι μία «κοινότητα» επιβεβλημένη από την ποινική δικαιοσύνη ως τέτοια. Έτσι άνθρωποι από ουσιαστικά άσχετες (μεταξύ τους) κοινωνικές κατηγορίες αναγκάζονται να συνυπάρχουν και να συσχετίζονται. Ο μπράβος, ο πρεζέμπορας, ο πρεζάκιας, ο εγκληματίας πάθους, ο ληστής τράπεζας, ο ληστής περιπτέρου, ο τσαντάκιας, ο εκτελεστής συμβολαίων θανάτου, ο λαθρέμπορος, ο εκ παραδρομής δολοφόνος, ο βομβιστής, ο «τρομοκράτης» (με πολλούς να ανήκουν σε παραπάνω από μία κατηγορίες), «στριμώχνονται» κάτω από τον κοινό παρονομαστή της παραβατικότητας, μία ομογενοποίηση καθοδηγούμενη από την ποινική δικαιοσύνη, την τιμωρητική κωδικοποιημένη ιδεολογία του κεφαλαίου.

Έτσι αυτή η κοινότητα που κάποιος μπορεί να πιστεύει ότι το κοινό βίωμα του περιορισμού, της καταπίεσης και της εξαίρεσης θα φούντωνε τη διάθεση για αγώνα και αντίσταση είναι τεχνητή και ψευδής. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο το αίσθημα της κοινότητας και η διάθεση για αγώνα υπονομεύονται από την ιδιώτευση, την παραίτηση, την απάθεια, τον ρατσισμό, την ανάθεση και την διαμεσολάβηση.

Η βαρβαρότητα του καπιταλισμού αναπαράγεται ατόφια και με πιο χοντροκομμένους όρους μέσα στη φυλακή. Από το «σπαθόλουρο»¹ και το «λεγκένη»² μέχρι τον «μπράβο»³ και το «ταξί»⁴ ο κάθε κρατούμενος βρίσκει μία θέση στο ιεραρχικό σύμπλεγμα της φυλακής. Θέση που είναι άμεσα συνυφασμένη με το μέγεθος ισχύος που κατέχει ο εκάστοτε κρατούμενος.

Με αυτό τον τρόπο η πειθαρχία και ο έλεγχος εξατομικεύονται, είτε επειδή κάποιος είναι ρουφιάνος και τον χρειάζεται η υπηρεσία, είτε επειδή δίνει ποσοστά από τα νταλαβέρια του στη υπηρεσία, είτε επειδή έχει ανθρώπους απ' έξω που μπορούν να ασκήσουν διάφορες πιέσεις, είτε επειδή είναι δημόσιο πρόσωπο, είτε επειδή είναι παλιός και έχει την δυνατότητα επιρροής στους κρατούμενους. Ο κάθε φυλακισμένος κερδίζει τη θέση του στο σύστημα της φυλακής ανάλογα με την «διαπραγματευτική» του ισχύ με την υπηρεσία. Και αν η δύναμη καθορίζεται από τον βαθμό - δύναμη επιρροής που έχει σε ομάδες κρατουμένων οι οποίες συνήθως έχουν φυλετικά χαρακτηριστικά ή είναι οργανωμένες βάση φυλής.

Γενικά η φυλακή είναι ένας κόσμος ισορροπιών, ισορροπίες μεταξύ διάφορων ιεραρχιών και ομαδοποιήσεων κρατουμένων, ισορροπίες μεταξύ διαφορετικών πόλων εξουσίας των κρατουμένων και ανθρωποφυλάκων, ισορροπίες μεταξύ κρατουμένων και της υπηρεσίας (είτε ως άτομα είτε ως σύνολο).

1. ο δήθεν μάγκας
2. ο υποταγμένος λόγω θέσης
3. ο μπράβος!!
4. ο χαμηλότερος ταξικά κρατούμενος που δουλεύει επί πληρωμή ως υπηρετικό προσωπικό για άλλους κρατούμενους

Αυτό μαζί με τα διάφορα ιδεολογήματα που είναι ευρέως διαδεδομένα εδώ όπως και έξω, με τον φόβο και με μία ποικιλία εσωτερικών και εξωτερικών παραγόντων οδηγεί τους περισσότερους φυλακισμένους σε μία κατάσταση απάθειας. Περιμένουν καρτερικά να τελειώσει το μαρτύριο τους, να «βγάλουν την ποινή τους» κλεισμένοι στον μικροκοσμό τους ανεχόμενοι πολλές φορές προσβολές από άλλους κρατούμενους και την υπηρεσία.

Μάλιστα αυτό το βιώσαμε τις μέρες που ακολούθησαν την επίθεση στον ανθρωποφύλακα, αφού άνθρωποι που διατηρούσαμε φιλικές σχέσεις και μοιραζόμασταν μία αμοιβαία συμπάθεια, ενώ δυσανασχέτησαν με την στάση της υπηρεσίας και άλλων κρατουμένων, δεν είχαν την δυνατότητα να αντιδράσουν μένοντας επί της ουσίας αμέτοχοι.

Φυσικά η απάθεια διαιωνίζεται και από την παροχή άφθονων ψυχοφαρμάκων και ναρκωτικών, βαλβίδες αποσυμπίεσης που αναπόφευκτα γεννά η συνθήκη του εγκλεισμού αλλά και μέσα ελέγχου, επιβολής, κερδοφορίας και ενίσχυσης της οικονομίας και της παραοικονομίας.

Στα πλαίσια λοιπόν των προαναφερθέντων ισορροπιών και δεδομένης της συνθήκης ύπαρξης ιεραρχικών πόλων εξουσίας στο εσωτερικό της φυλακής, έχει μία σημασία να προσπαθήσουμε να ξεκαθαρίσουμε σε ένα βαθμό τον τρόπο που συνδέονται αυτά τα δύο.

Οι ομαδοποιήσεις της φυλακής δεν διαφέρουν πολύ από αυτές της υπόλοιπης κοινωνίας. Δομούνται είτε βάση φυλής, είτε βάση «δικτύων» συμφερόντων, πολλές φορές και από τα δύο.

Έχουμε λοιπόν έναν τρόπο οργάνωσης (πολύπλοκο σε πολλές περιπτώσεις) βάσει της δύναμης διαπραγμάτευσης που περιγράψαμε πιο πριν, με αρκετά ρευστές σχέσεις τόσο στο εσωτερικό όσο και μεταξύ των διαφορετικών ομαδοποιήσεων, όπου οι αποφάσεις για μείζονα ζητήματα της φυλακής λαμβάνονται από την κορυφή της ιεραρχίας. Άμεσο αποτέλεσμα είναι φυσικά ο κατακερματισμός της «κοινότητας» των φυλακών, κάτι που στηρίζεται και προωθείται και από την υπηρεσία στην λογική του «διαίρει και βασίλευε» με απώτερο στόχο πάντα την ομαλή λειτουργία της φυλακής.

* * *

Εμείς από την πλευρά μας οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε στους συντρόφους μας εκτός των τειχών, τον τρόπο με τον οποίο επιδιώκουμε να κινούμαστε εδώ μέσα και τους λόγους για τους οποίους γίνεται αυτό.

Στη φυλακή ήρθαμε σε επαφή άνθρωποι που δεν γνωρίζομασταν, ανταλλάξαμε απόψεις, συμφωνήσαμε, διαφωνήσαμε και αντιληφθήκαμε πως ένα από τα πράγματα που συγκλίναμε ήταν η επιθυμία μας να μην αφομοιωθούμε και να μην αποδεχτούμε την φυλακή σαν χώρο και τρόπο λειτουργίας. Για εμάς το γεγονός πως κάποιος αναρχικός επαναστάτης βρεθεί αιχμάλωτος για μία χρονική περίοδο δεν σημαίνει πως ξεχνάει τους λόγους για τους οποίους μπήκε φυλακή, ούτε ότι θα συμβιβαστεί με την κατάσταση μέχρις ότου ξαναβρεθεί έξω. Έτσι ανεξάρτητα από τα σημεία συνδιαλλαγής με τα οποία αναγκαστικά συμβιβάζομαστε, δεν μπορούμε παρά να στεκόμαστε απέναντι από την υπηρεσία και τις εξουσιαστικές ομαδοποιήσεις καθώς και με τις λογικές της υποταγής και του κανιβαλισμού που προωθούν.

Έχουμε νιώσει καλά ότι η φυλακή είναι ένα μέρος που οι συμβάσεις κυριαρχούν, βιώνουμε έντονα όσο ποτέ την αδυναμία μας να αντιπαρατεθούμε άμεσα με τον εχθρό, οργιζόμαστε που ακόμα και οι στοιχειώδεις ανάγκες όπως το να δούμε τα αγαπημένα μας πρόσωπα διαμεσολαβούνται. Η φυλακή σαν χώρος και σαν σχέσεις που την διέπουν έχει τον τρόπο της να απογοητεύει, να απομονώνει και να εξατομικεύει. Η συμπυκνωμένη πραγματικότητα εντός των τειχών μας έχει αναγκάσει να υποχωρήσουμε σε συμβάσεις και να ανεχτούμε καταστάσεις που έξω δεν θα τις σκεφτόμασταν.

Για αυτούς τους λόγους θεωρούμε ότι έχει πολύ μεγάλη σημασία η δημιουργία μίας κοινότητας με πολιτικά χαρακτηριστικά. Μίας κοινότητας που θα λειτουργεί αντιεραρχικά στο εσωτερικό της, αδιαμεσολάβητα σε σχέση με την υπηρεσία, δηλαδή, δε σκοπεύει να μετατραπεί σε ένα ακόμη ενδιάμεσο μεταξύ υπηρεσίας και κρατούμενων και εξωστρεφώς, επιδιώκοντας να συνδεθεί με κρατούμενους που είναι δεκτικοί σε αυτές τις αρχές καθώς και με συντρόφους και υποδομές εκτός των τειχών.

Η κοινότητα σε καμία περίπτωση δε συναπάγεται ταύτιση απόψεων. Καθώς σκοπός της είναι η διάχυση εντός των τειχών και η σύνδεση με αναρχικά εγχειρήματα εκτός, βιωματικές διαδρομές και αντιλήψεις. Στοχεύει στην πρόταξη της άμυνας μας απέναντι στη αλλοτριωτική συνθήκη του εγκλεισμού και της επίθεσης μας στο θεσμό της φυλακής. Επιδιώκει να χτίσει σχέσεις βασισμένες, όχι στη φυλακίστικη-μπραβίστικη κουλτούρα της μαγκιάς, της αγελαίας δύναμης και της επιβολής, αλλά σχέσεις βασισμένες στον αλληλοσεβασμό και την αναγνώριση της διαφορετικότητας.

Πάνω σε αυτή τη βάση κάποιοι από εμάς μαζί με άλλους κρατούμενους δημιουργήσαμε την Πρωτοβουλία αναρχικών αιχμαλώτων Κορυδαλλού και το Δίκτυο αναρχικών κρατούμενων. Αυτά τα δύο σχήματα λειτουργούν πρωτοβουλιακά, δηλαδή με μη σταθερή σύνθεση πάνε σε ελάχιστες κοινές συμφωνίες με σκοπό την παρέμβαση μας, λόγω και έργω, σε διάφορα γεγονότα τόσο εντός όσο και εκτός των τειχών. Επίσης προωθούμε το συντονισμό και την συνεργασία μεταξύ φυλακισμένων σε διαφορετικές φυλακές, αναρχικών ή μη, που αναγνωρίζουν τη σημασία και την αναγκαιότητα οργανωμένης και επιθετικής δράσης ενάντια στις φυλακές.

Μία κοινότητα αναρχικών φυλακισμένων μπορεί να παίζει το ρόλο του καταλύτη και να σαμποτάρει την ομαλή λειτουργία της φυλακής. Αναλόγως την ανθρωπογεωγραφία της κάθε ακτίνας και το βαθμό συνδιαλλαγής με την υπηρεσία μπορούν να προκληθούν εκρήξεις εναντίον του θεσμού, όπως το ίδιο εύκολα μπορεί να δεχτεί την καταστολή από τους ίδιους τους κρατούμενους έτσι ώστε να διατηρηθούν οι ισορροπίες. Φαντάζει ίσως ξένο για ανθρώπους έξω αλλά η πραγματικότητα της φυλακής είναι ότι αν επιλέξεις να επιτεθείς σε μία δομή της και σε ότι αυτή εκπροσωπεί, πρέπει να λάβεις υπ' όψη σου όχι μόνο τις αντιδράσεις της υπηρεσίας και της κρατικής εξουσίας γενικότερα, αλλά και των ίδιων των κρατουμένων. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι θα σταματήσουμε να επιχειρούμε αυτές τις υπερβάσεις και να επιδιώκουμε να μοιραστούμε στιγμές αγώνα με άλλους ανθρώπους εντός και εκτός των τειχών.

Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε για το πως οι συνθήκες της οικονομικής κρίσης, η κοινωνική πόλωση, η εμφάνιση νέων επαναστατικών εγχειρημάτων, η συνακόλουθη όξυνση της καταστολής και η εν γένει ρευστή κοινωνική κατάσταση θα συνεχίσουν με αυξανόμενο ρυθμό να τροφοδοτούν τις φυλακές με τους πολέμιους ή απλά τους περιττούς του καπιταλισμού και του κράτους.

Αυτό που χρειάζεται είναι να αντιληφθούμε πως οι φυλακές είναι ένα ακόμη πεδίο αναρχικής επαναστατικής παρέμβασης και να προετοιμαζόμαστε για αυτό.

Γιάννης Μιχαηλίδης
Γρηγόρης Σαραφούδης
Ανδρέας-Δημήτρης Μπουρζούκος
Αλέξανδρος Μητρούσιας
Δημήτρης Πολίτης
Φοίβος Χαρίσης
Τάσος Θεοφίλου
Αργύρης Ντάλιος
Γιώργος Καραγιαννίδης
Μπάμπης Τσιλιανίδης